

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA

376 HAKOM

Priljeno: 17.01.2023., 07:53:15 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/21-01/35	376-08/IB	
Uredbeni broj:	Prilozi	Vrijednost:
437-23-03	1	

d3211508

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-137/21-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Marine Kosović Marković, predsjednice vijeća, mr.sc. Inge Vezmar Barlek i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te sudske savjetnice Ivane Jasprice Konjuh, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja

protiv rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, klasa: UP/I-344-08/21-04/05, urbroj: 376-08-21-01 od 26. veljače 2021., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Pule, Pula, Forum 1, koju zastupa opunomoćenik

radi potvrde nepostojanja obveza plaćanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj dana 16. prosinca 2022.

presudio je

- I Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/21-04/05, urbroj: 376-08-21-01 od 26. veljače 2021.
- II Nalaže se tužitelju I
OIB: da u roku od 60 dana od dana dostave ove presude zainteresiranoj osobi Gradu Puli, Pula, Forum 1, OIB: 79517841355 nadoknadi troškove ovog upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn/414,76 eur (tri tisuće sto dvadeset i pet kuna/četiristo četnaest eura i sedamdeset i šest centi)¹.
- III Ova presuda objavit će se u Narodnim novinama.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika odbačen je zahtjev tužitelja za izdavanje potvrde da ne postoji obveza plaćanja naknade za pravo puta za Grad Pulu, ovdje zainteresiranu osobu.
2. Tužitelj podnosi tužbu kojom rješenje pobija u cijelosti zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U bitnom, ističe da je nakon donošenja tuženikovog

¹ Fiksni tečaj konverzije 7,53450

rješenja od 30. svibnja 2018., kojim mu je naložena obveza plaćanja naknade za pravo puta, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske presudom, poslovni broj: PŽ-3718/2018 od 4. rujna 2020., pravomoćno utvrdio da je otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti na javnim površinama, broj: T-45-054/08 od 15. prosinca 2008. (dalje u tekstu: Ugovor o služnosti), neosnovan i bez pravnog učinka. Slijedom navedenog, tužitelj je podnio zahtjev kojim od tuženika traži izdavanje potvrde da nema obvezu plaćanja naknade za pravo puta koja je utvrđena u točki VII rješenja tuženika od 30. svibnja 2018., sve sukladno odredbi članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine", broj 152/11., 151/14. i 95/17.-dalje u tekstu: Pravilnik), a koja odredba propisuje da obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine. Iako takvo drugo pravo nedvojbeno postoji u vidu prava služnosti utvrđene Ugovorom o služnosti, tuženik je tužiteljev uredno podnesen zahtjev odbacio temeljem članka 41. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj 47/09., dalje u tekstu: ZUP) zbog nepostojanja zakonskih pretpostavki za pokretanje postupka. Pritom je takvu svoju odluku tuženik obrazložio tek jednom rečenicom, a što ne udovoljava osnovnim procesnim zahtjevima o valjanosti odluka nadležnih tijela/sudova prema kojima svaka odluka mora biti potpuno i pravilno obrazložena. Tuženik, naime, u svom rješenju uopće nije obrazložio zbog čega nije uzeo u obzir pravomoćno utvrđenu činjenicu postojanja Ugovora o služnosti koja nedvosmisleno predstavlja dokaz o postojanju drugog prava koje, u smislu članka 8. stavka 4. Pravilnika, treba dovesti do utvrđenja da ne postoji obveza tužitelja na plaćanje naknade za pravo puta utvrđena točkom V rješenja tuženika od 30. svibnja 2018. Time su povrijeđena i osnovna postupovna načela upravnog postupka, i to načelo utvrđivanja materijalne istine (članak 8. ZUP-a) i načelo da se pojedine činjenice i okolnosti trebaju uzeti za dokazane na temelju savjesne i pažljive ocjene dokaza (članak 9. ZUP-a). Dodaje da tuženik, kao javnopravno tijelo, mora poznavati pravo koje treba primijeniti na činjenično stanje koje je ovdje jasno i nesporno. U tom smislu, način na koji je tužitelj imenovao svoj zahtjev nije i ne smije biti presudan za odlučivanje o sadržaju tog zahtjeva. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže ovom Sudu da tužbeni zahtjev usvoji, poništi osporeno rješenje i utvrdi prestanak obveze plaćanja naknade za pravo puta utvrđene točkom V rješenja tuženika od 30. svibnja 2018., jer na predmetnim nekretninama postoji drugo pravo temeljem kojeg tužitelj, kao infrastrukturni operator, plaća naknadu za korištenje općeg dobra/nekretnine kojom upravlja/su u vlasništvu zainteresirane osobe.

3. Tuženik, u odgovoru na tužbu, smatra tužbene navode neosnovanim. U bitnom, ističe kako je obveza plaćanja naknade za pravo puta utvrđena pravomoćnim rješenjem tuženika od 30. svibnja 2018. koje je doneseno u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora, elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, koji postupak se vodio na zahtjev zainteresirane osobe, a sve temeljem članka 28. stavka 6. i članka 29. stavka 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine", broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.-dalje u tekstu: ZEK) te odredbe članka 5., članka 6. i članka 7. stavaka 2., 3. i 4. Pravilnika. Suprotno tužbenim navodima, tuženik je u obrazloženju osporenog rješenja naveo da nastup okolnosti iz odredbe članka 8. stavka 4. Pravilnika ne predstavlja zakonsku pretpostavku za pokretanje postupka izmjene pravomoćnog rješenja, kao i da izdavanje potvrde koju tužitelj traži nije predviđeno niti ZUP-om niti ZEK-om i Pravilnikom. Mišljenja je da zahtjev za potvrdom

da obveza za plaćanje naknade za pravo puta ne postoji u stvari predstavlja zahtjev za izmjenom pravomoćnog rješenja donesenog u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta u smislu članka 28. stavka 6. i članka 29. stavka 1. ZEK-a. Nastavno tuženik upire na presude ovoga Suda u kojima je iskazano stajalište da je izjava o otkazu Ugovora o služnosti, koja je nesporno postojala u trenutku donošenja rješenja, dovoljan dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini. Slijedom svega iznesenog, tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja.

4. Zainteresirana osoba, Grad Pula, u odgovoru na tužbu smatra osporeno rješenje pravilnim i na zakonu utemeljenim. U očitovanju, u bitnom, opširno iznosi kronologiju predmetnog postupka, te se osvrće na rješenja kojim je utvrđena obveza plaćanja naknade za pravo puta i presude ovoga Suda, zaključujući kako je zahtjev tužitelja usmjeren protiv pravomoćno zaštićenog prava na naknadu za pravo puta zainteresirane osobe i njezinog prava vlasništva. Ističe da presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske nije utvrđeno da je tužitelju prestala obveza plaćanja naknade za pravo puta u smislu članka 8. stavka 4. Pravilnika te, nastavno, daje detaljnije razloge s tim u vezi. Smatra da je tužiteljev zahtjev pravilno odbačen te, slijedom svega iznesenog, zainteresirana osoba predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja, uz naknadu troška za sastav odgovora na tužbu, uvećano za PDV, u iznosu od 3.125,00 kn.

5. Odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju, sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj 20/10., 143/12., 152/14., 29/17. i 110/21.-dalje u tekstu: ZUS).

6. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, pri čemu, sukladno članku 31. stavku 1. ZUS-a, nije vezan razlozima tužbe, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja time što je odbacio njegov zahtjev za izdavanje tražene potvrde.

8. Iz podataka sveza spisa razvidno je da je tužitelj zatražio potvrdu o nepostojanju obveze plaćanja naknade za pravo puta, utvrđene rješenjem tuženika od 30. svibnja 2018. iz razloga jer je pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske utvrđen nezakonitim otkaz Ugovora o služnosti, slijedom čega isti obvezuje stranke koje su ga sklopile pa, posljedično, tužitelj više nema obvezu plaćati rješenjima utvrđenu naknadu za pravo puta.

9. Polazeći od navedenog, a imajući u vidu relevantne odredbe ZUP-a, ZEK-a i Pravilnika, tuženik je osnovano odbacio tužiteljev zahtjev, jer, kraj činjenice da je obveza plaćanja predmetne naknade utvrđena pravomoćnim rješenjem, citirani propisi ne daju temelja za izdavanje potvrde o nepostojanju (po toj osnovi) utvrđene obveze, a niti su ostvareni uvjeti za izmjenu tih (pravomoćnih) rješenja zbog naknadno nastalih okolnosti na koje tužitelj upire i u tužbi. Pritom se napominje da je takvo stajalište ovaj Sud već izrazio i u presudi, poslovni broj: UsII-139/21-6 od 30. lipnja 2022. i dr., kojima su ocijenjena zakonitim rješenja tuženika donesena u istoj činjeničnoj i pravnoj stvari o kakvoj se radi i ovdje.

10. Imajući u vidu uspjeh u predmetnom upravnom sporu u smislu članka 79. stavka 4. ZUS-a, Sud nalazi osnovanim zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova spora, koji se sastoji od troška zastupanja po odvjetniku, i to trošak sastava odgovora na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn, što uvećano za PDV ukupno iznosi 3.125,00 kn, sve temeljem Tbr. 23. točke 1. alineje 2., Tbr. 42. i Tbr. 50. Tarife o nagradama i naknadi

troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj: 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.), a koje troškove snosi tužitelj jer je spor izgubio.

11. Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. ZUS-a, odlučiti kao u izreci ove presude.

12. Odluka o objavi presude u Narodnim novinama temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 16. prosinca 2022.

**Predsjednica vijeća
Marina Kosović Marković**

Dokument je elektronički potpisan:

Marina Kosović-Marković

Vrijeme potpisivanja:

16-01-2023

08:26:09

DN:

C=HR

O=VIŠOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2.5.4.97#0C1156415440522D0133363133533630303630

OU=Signature

S=Kosović-Marković

G=Marina

CN=Marina Kosović-Marković